

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΛΣΤ

ΑΡ.431 - 432

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πράξ. α' 1-8

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α' 1-17

1 Μαΐου 2016

**«Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε·
ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν» (Μαρκ. ισ' 6)**

Χαρμόσυνο το άγγελμα που έφερε ο Άγγελος στις μυροφόρες γυναίκες. Χαρμόσυνο και συνάμα ελπιδοφόρο το μήνυμα της Αναστάσεως του Ιησού όχι μόνο για τις μυροφόρες γυναίκες, αλλά και για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ελπιδοφόρο ακόμα τα μήνυμα και για ολόκληρη την κτίση η οποία είχε υποδουλωθεί στη φθορά εξ' αιτίας της πώσεως του ανθρώπου. «Το φαιδρόν της Αναστάσεως κήρυγμα» αναγγέλλει, το θρίαμβο της ζωής ενάντια στο θάνατο και του φωτός ενάντια στο σκοτάδι. Κατά τον υμνωδό «νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια». Τώρα όλα γέμισαν με φως, ο ουρανός, η γη και τα καταχθόνια.

Με την Ανάσταση του ο Χριστός, δεν ανακαινίζει μόνο την υλική δημιουργία αλλά και συνανιστά «παγγενή» τον Αδάμ. Πολύ εκφραστική η εικόνα της Αναστάσεως όπου παρουσιάζεται ο Ιησούς να κρατά από το χέρι τον Αδάμ και την Εύα ενώ ακολουθούν και οι υπόλοιπες μορφές. Ξαν απόδειξη δε για την τελευταία κοινή ανάσταση έγινε σήμερα ανάσταση νεκρών. Κατά τον Ευαγγελιστή Ματθαίο, «έσπασαν οι ταφόπετρες κι άνοιξαν τα μνήματα· Πολλοί άγιοι που είχαν πεθάνει αναστήθηκαν και βγήκαν από τα μνήματα και μετά την Ανάσταση του Ιησού μπήκαν στην αγία πόλη της Ιερουσαλήμ κι εμφανίστηκαν σε πολλούς ανθρώπους» (Ματθ. κζ' 52-53).

Η Ανάσταση του Χριστού και κατ' επέκταση η εγγύηση για την ανάσταση όλων των ανθρώπων αποτελεί κατά τον Απόστολο Παύλο, το θεμέλιο της Χριστιανικής πίστεως. Γιατί, «αν δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών, τότε ούτε ο Χριστός έχει αναστηθεί. Κι αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, τότε το κήρυγμα μας είναι χωρίς νόημα, το ίδιο και η πίστη μας.... Αν η Χριστιανική ελπίδα μας περιορίζεται μόνο σ' αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ' όλους τους ανθρώπους. Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών» (Α' Κορ. ιε' 13-20).

Κατά συνέπεια, πάλι κατά τον Απόστολο Παύλο «αφού πιστεύουμε ότι ο Ιησούς πέθανε και αναστήθηκε, έτσι ο Θεός αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού θα τους αναστήσει για να ζήσουν αιώνια μαζί του» (Α' Θεσ. Δ' 14).

Ο θάνατος και η Ανάσταση του Χριστού κινούνται στη σφαίρα της πίστης και όχι του λογικού. Ακόμα κινούνται στη σφαίρα της εμπειρικής πραγματικότητας, όπως έγινε ψηλαφητή από το Θωμά και τους άλλους Αποστόλους. Τα ευαγγέλια μάλιστα μας διασώζουν τις μαρτυρίες ανδρών και γυναικών που επισκέφτηκαν τον άδειο τάφο του Ιησού, που είδαν τον ίδιο αναστημένο, που μίλησαν και έφαγαν μαζί του και τέλος πήραν την εντολή να γίνουν κήρυκες του γεγονότος της Αναστάσεως Του σε όλη της οικουμένη (Ματθ. κη' 1-20, Μαρκ. Ιστ' 1-18, Λουκ. κσ' 1-49, Ιωάν. κ' 1-24).

Με την ανάσταση του Χριστού έχουμε την απαρχή ενός καινούργιου κόσμου. Με την Ανάσταση του Χριστού καταργείται η αιωνιότητα του θανάτου μετατρέποντας τον σε ένα παρατεταμένο ύπνο και μετά από τον οποίον θα

ακολουθήσει η ανάσταση όλων των ανθρώπων. Είναι για τούτο που ο Ιησούς χρησιμοποίησε το: «Λάζαρος ο φίλος ημών κεκοιμήται αλλά πορεύομαι ίνα εξυπνίσω αυτόν» (Ιωάν. ια' 11) και στην περίπτωση της κόρης του Ιάειρου το: «ου γαρ απέθανε το κοράσιον, αλλά καθεύδει» (Ματθ. θ' 24).

Με την Ανάσταση του Χριστού καταργείται η αιωνιότητα του θανάτου. Αυτή η αλήθεια εκφράζεται πολύ παραστατικά σε ένα τροπάριο της σι' ωδής του κανόνα του Μεγάλου Σαββάτου: «Βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει, άδης του γένους των βροτών· συ γαρ τεθείς εν τάφω κραταιέ, ζωαρχική παλάμη, τα του θανάτου κλείθρα διεσπάραξας και εκήρυξας τοις απ' αιώνος εκεί καθεύδουσιν λύτρωσιν αψευδή, Σώτερ, γενόμενος νεκρών πρωτότοκος». Η Ανάσταση λοιπόν, του Χριστού δημιουργεί νέα δεδομένα: «Αναστάς ο Ιησούς από του τάφου καθώς προείπεν έδωκεν ημίν την αιώνιον ζωήν και το μέγα έλεος». Ενώ κατά τις αναστάσεις που προηγήθηκαν 'όπως, του Λαζάρου, της κόρης του Ιαείρου και του γιου της χήρας της Ναϊν, είχαμε απλά επιστροφή της ψυχής στο σώμα, τώρα με την Ανάσταση του Ιησού έχουμε κατάργηση του θανάτου. Λέει ο υμνωδός: «Δια θανάτου το θνητόν, δια ταφής το φθαρτόν μεταβάλλεις, αφθαρτίζεις γαρ θεοπρέστατα αποθανατίζων το πρόσλημμα» ενώ αναφέρει και πάλι συνοπτικά στο τροπάριο της Αναστάσεως «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαρισάμενος».

Η Ανάσταση του Χριστού, που είναι το μεγαλύτερο και θριαμβευτικότερο γεγονός της ιστορίας, αλλά και η αδιάψευστη βεβαίωση της θεότητας του, υπήρξε και το γεγονός που συκοφαντήθηκε από την πρώτη στιγμή. Είπαν, οι πληρωμένοι από τους αρχιερείς και τους πρεσβύτερους στρατιώτες: «Τη νύκτα που εμείς κοιμόμασταν, ήρθαν οι μαθητές του και τον έκλεψαν». (Ματθ. κη' 13).

Όμως, πως, ενώ κοιμάται μια ομάδα ανθρώπων «βλέπει» ταυτόχρονα τους κλέφτες και ενώ τους βλέπει δεν τους συλλαμβάνει. Αφού οι θρησκευτικές αρχές των Ιουδαίων γνώριζαν για την κλοπή, γιατί δεν συνέλαβαν τους κλέφτες, αλλά και γιατί δεν κατηγορήσαν ποτέ τους στρατιώτες που αμέλησαν δε ώρα καθήκοντος, αφήνοντας να «κλαπεί» το σώμα ενός «εχθρού» της Ρώμης; Ακόμα, αφού ήταν γνωστοί οι «δράστες», γιατί δεν ερεύνησαν να βρουν το «κλεμμένο» κατ' αυτούς σώμα του Ιησού; Επιπρόσθετα όμως θα ήταν δυνατόν μια ομάδα ανθρώπων που εγκατέλειψαν το Διδάσκαλο τους «δια τον φόβον των Ιουδαίων» να βρίσκουν τόσο θάρρος και να θεμελιώνουν σε ένα «ψέμα» τη διδασκαλία τους και μάλιστα στη συνέχεια να θυσιάζουν και την ίδια τη ζωή τους; Αλλά και ο Θωμάς πως πίστεψε στην Ανάσταση του Διδασκάλου Του; Δικαιολογημένα, λοιπόν ο υμνωδός θα προτρέψει ή να επιστρέψουν «το κλεμμένο σώμα του Ιησού» ή «αναστάντα προσκυνήτωσαν».

Αδελφοί μου, η Ανάσταση του Χριστού πέραν της κοσμοϊστορικότητας της και της αδιάψευστης βεβαίωσης της θεότητας του αποτελεί και πρόσκληση για αγάπη και συγχώρηση. Όπως εκ του τάφου «συγγνώμη ανέτειλεν» κατά τον ίδιο τρόπο οφείλουμε να συγχωρήσουμε όλους και για όλα. Τονίζεται στο δοξαστικό της Κυριακής του Πάσχα «Είπωμεν αδελφοί, και τοις μισούσιν ημάς συγχωρήσωμεν πάντα τη Αναστάσει, και ούτω βοήσωμεν· Χριστός Ανέστη εκ νεκρών, θανάτω, θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαρισάμενος».

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ)

Απόστολος: Α' Ιωάνν. Α' 1 - 7

Ευαγγέλιο: Ιωάνν. κ' 19 - 31

8 Μαΐου 2016

«Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες» (Ιωάν. κ', 29)

Το σκοτάδι της Μεγάλης Παρασκευής, αγαπητοί μου αδελφοί, σκεπάζει ακόμα βαρύτερα τις ψυχές των μαθητών του Κυρίου. Μέσα, όμως, στην καταθλιπτική και σκοτεινή αυτή ατμόσφαιρα, φαίνονται ήδη κάποιες ακτίνες φωτός. Οι μαθητές δεν τολμούν ακόμα να πιστέψουν στο μήνυμα των Μυροφόρων γυναικών και «για τον φόβο των Ιουδαίων», μένουν κλεισμένοι στο υπερώο της Ιερουσαλήμ. Κι έτσι όπως είναι τρομοκρατημένοι εισέρχεται ο Κύριος «κεκλεισμένων των θυρών» και στέκεται στο μέσο και τους λέει: «ειρήνη σ' εσάς». Και για να βεβαιωθούν ότι είναι ο ίδιος, δείχνει τα χέρια Του και την πλευρά Του. Και χαίρονται που βλέπουν τον Κύριο. Ο Θωμάς, όμως, δεν γεύεται αυτή τη χαρά κι ενώ τον βεβαιώνουν οι άλλοι μαθητές, για την Ανάστασή Του, αυτός δεν πιστεύει ότι αναστήθηκε. Θέλει να Τον δει, να Τον ψηλαφήσει και μετά να πιστέψει. Κι εμφανίζεται εκ νέου ο Κύριος και καλεί τον Θωμά να Τον ψηλαφήσει. Κι ο μέχρι τότε άπιστος Θωμάς, βλέπει, πιστεύει και ομολογεί τον Κύριο, Θεό Του. Κι εδώ είναι ακριβώς που ο Κύριος ελέγχει τον Θωμά, λέγοντάς του το «μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες». Ο μακαρισμός αυτός ελέγχθη για όσους, δια μέσου των αιώνων, θα πίστευαν στον Κύριο και ότι δεν θα Τον έβλεπαν με τα μάτια τους. Ελέγχθη άρα και για μας. Κι εφ' όσον πιστεύουμε κι εμείς στο Χριστό και στην Ανάστασή Του, αλλά και σ' όλα, όσα έδιδε και εποίησε, καλό είναι ν' ασχοληθούμε κι εμείς σήμερα με το θέμα αυτό.

Θαυμαστό, πράγματι, το γεγονός της εμφάνισης του Κυρίου στο Θωμά. Και δεν είναι, βέβαια, μόνο ο Θωμάς που δείχνει δυσπιστία στην Ανάσταση του Κυρίου. Οι Απόστολοι, που έδωσαν τη μαρτυρία τους ότι ο Χριστός αναστήθηκε εκ των νεκρών, δεν είναι καθόλου εύπιστοι. Όταν ακούνε από το στόμα των Μυροφόρων το μήνυμα της Ανάστασης του Διδασκάλου τους, δείχνουν πολλή δυσπιστία. Η μόνη διαφορά είναι ότι ο Θωμάς δείχνει και ένα είδος απιστίας. Γι' αυτό και ο Αναστάς Κύριος, του δείχνει τα χέρια και την πλευρά και τον καλεί να βεβαιωθεί με τις αισθήσεις του για το γεγονός της Ανάστασης, με έντονη την προτροπή και «μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός» (Ιωάν. Κ' 27). Και δεν είναι μόνο ο Θωμάς, αλλά και πολλοί άλλοι Απόστολοι, είναι περίτρομοι και καταπτοημένοι, όχι μόνο για τον φόβο των Ιουδαίων, αλλά και γιατί έχουν συγκλονιστεί από τον τόσο επώδυνο θάνατο του Διδασκάλου τους. Όλες τους οι ελπίδες έχουν σβήσει. Είναι πεπεισμένοι ότι η υπόθεση του Μεσσία έληξε άδοξα, με την Σταύρωσή Του. Δεν μπορούν να «πιστέψουν στα λόγια των Μυροφόρων γυναικών. Τα λόγια αυτά τους φαίνονται φλυαρίες, που δεν τις πιστεύουν», μας λέει ο ευαγγελιστής Λουκάς (Λουκ. ΚΔ' 11).

Κι επειδή, υπάρχει αυτή η αμφιβολία, μεταξύ των Μαθητών Του, δεν περιορίζεται μόνο σ' αυτές Του τις εμφανίσεις. Γι' αυτό και βλέπουμε να εμφανίζεται στην συνέχεια, επανειλημμένα, στους δύσπιστους Μαθητές Του, ζωντανός, με πολλές αποδείξεις. Για «σαράντα μέρες εμφανίζεται σ' αυτούς και τους μιλά σχετικά με τη Βασιλεία του Θεού» (Πράξ. Α' 3). Εισέρχεται, όπως

είπαμε, κεκλεισμένων των θυρών, διατηρεί στο σώμα Του σημάδια του πάθους Του, ζητά ο ίδιος να Τον ψηλαφήσουν, περπατά, συζητά και τρώει μαζί τους. Εμφανίζεται επανειλημμένα όχι μόνο στους Δώδεκα, αλλά και σε ομάδα μαθητών, περισσοτέρων από πεντακοσίους για να δώσει πεισιτήρια σε μεγαλύτερο αριθμό μαρτύρων, ώστε το θαύμα της Ανάστασης να μη επιδέχεται καμιά αμφιβολία. Μελετώντας τις Πράξεις των Αποστόλων, βλέπουμε το θάρρος και την τόλμη των Μαθητών του Κυρίου και την αυτοθυσία τους. Η Ανάσταση, που διαπιστώνουν με μύριους τρόπους, αυτή τους μεταβάλλει και τους εμπνύκωνει ώστε στο μέλλον να ζουν με χαρά και να αντικρύζουν με αφοβία τον θάνατο.

Οι Απόστολοι, λοιπόν, και οι άλλοι μαθητές με απόλυτη βεβαιότητα, διακηρύττουν στα πέρατα της γης, το γεγονός της Ανάστασης, ακόμα και μπροστά στους δυνατούς της γης. «Δεν μπορούμε να μη διαλαλούμε παντού αυτά που είδαμε και ακούσαμε» (Πράξ. Δ' 20), ότι «πραγματικά αναστήθηκε ο Κύριος» (Λουκ. ΚΔ' 34), μας λένε. Αυτό ήταν και είναι το κεντρικότερο σημείο στη ζωή της Εκκλησίας και πάνω σ' αυτό στηρίζεται όλο το οικοδόμημα της πίστης μας. Γιατί η Ανάσταση του Χριστού είναι ατράνταχτη απόδειξη της Θεότητάς Του και προϋπόθεση της δικής μας Ανάστασης. Γι' αυτό και με τη βεβαιότητα της Ανάστασης, έχυσαν το αίμα τους, μετά από διωγμούς και βασανιστήρια και αυτοί και εκατομμύρια άλλοι μάρτυρες. Μάρτυρες της Ανάστασης με το λόγο τους, με τη ζωή τους και το αίμα τους. Με την πίστη αυτή αμέτρητες ψυχές ελάτρευσαν τον Αναστάντα Κύριο, αφοσιώθηκαν σ' Αυτό και έφθασαν σε ύψη αρετής και αγιότητας.

Δεν έχουμε, επομένως, δικαίωμα να αρνηθούμε τη μαρτυρία όλων αυτών των μαρτύρων της Ανάστασης. Τοσοῦτω μάλλον ότι οι άγιοι αυτοί άνδρες δεν εδίστασαν να χύσουν και το αίμα τους για την αλήθεια αυτή. Προτίμησαν να πεθάνουν μαρτυρικά, παρά να αρνηθούν όσα είδαν και άκουσαν. Γι' αυτό, ας μη ζητούμε με δυσπιστία θαύματα για να πιστέψουμε. Άλλωστε, με το « Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες», ο Κύριος μακαρίζει αυτούς που δεν ζητούν αποδείξεις. Είμαστε, λοιπόν, ευτυχέστεροι όλοι εμείς οι πιστοί όλων των εποχών, όταν αισθανόμαστε την παρουσία του Αναστάντος Σωτήρος με τα πνευματικά μας μάτια και την αγγίζουμε με τα αισθητήρια της ψυχής μας. Κι έτσι γι' αυτό και με βήμα σταθερό, ας βαδίσουμε για να κατακτήσουμε το πλήρωμα χαράς, κοντά στον Αναστάντα Κύριό μας, που θέλει να ανεβάσει όσους Τον πιστεύουν και Τον αγαπούν, στο ύψος που ανέβηκε Εκείνος. Στο ύψος της δόξας και της μακαριότητας των κληρονόμων του Θεού και των συγκληρονόμων του Χριστού. Ας ευχηθούμε, μεταξύ αυτών των μακαρίων και με τη χάρη του Αναστάντος Σωτήρος, να βρεθούμε και όλοι εμείς.

Αδελφοί μου! Ο Αναστάς Κύριος συγκαταβαίνει στην δυσπιστία όχι μόνο του Θωμά, αλλά και στη δυσπιστία όλων μας. Κι' όταν μερικές φορές ταλαιπωρούμαστε από σκέψεις εφιαλτικές, που μας βυθίζουν στο απαίσιο σκοτάδι της αμφιβολίας, ο Κύριος έρχεται να θέσει τέλος στις αμφιβολίες μας και να μας γεμίσει με θάρρος και ελπίδα και να μας επαναφέρει στο δρόμο της πίστεως. Ας καθαρίσουμε, λοιπόν, τις πνευματικές μας αισθήσεις για να δούμε κι εμείς το απρόσιτο φως της Ανάστασης. Τότε να είμαστε βέβαιοι ότι θα δούμε το Χριστό να μεταδίδει και σ' εμάς τη χαρά της Ανάστασης.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πράξ. στ' 1-7

Ευαγγέλιο: Μαρκ. ιε' 43-στ' 8

15 Μαΐου 2016

«Ἦγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθούσαι ἀλείψωσιν αὐτόν» (Μάρκ. ιστ', 1)

Ολόκληρη η εβδομάδα που αρχίζει από σήμερα είναι αφιερωμένη στις Μυροφόρες γυναίκες και στους δυο Μαθητές του Χριστού, τον ευσχήμονα βουλευτή Ιωσήφ και το νυκτερινό κρυφό μαθητή Νικόδημο, οι οποίοι με περισσή αγάπη απέδωσαν τις τελευταίες τιμές στο Διδάσκαλο τους, γενόμενοι οι δύο αψευδείς μάρτυρες της ταφής κι οι άλλες της Αναστάσεως Του. Το ιερό συναξάρι της ημέρας, που αρχίζει με το δίστιχο «Χριστώ φέρουσιν αι μαθήτριάι μύρα. Εγώ δε ταύταις ὕμνον ὡς μύρον φέρω» μας μιλά για την αγάπη των Μυροφόρων, και περιγράφει τη γνήσια ευλάβειά τους προς το πρόσωπο του Ιησού μ'αυτά τα λόγια: «Αὐται διαπύρως ἀγάπην ἔχουσαι πρὸς Χριστόν, ὡς μαθήτριάι, μύρα πολυτελή ὠνησάμεναι, νυκτός παρεγένοντο... ὀρθριώτερον κλαύσαι καὶ μυρίσαι αὐτό...». Με τη δύναμη της αγάπης περιφρόνησαν το φόβο της κουστωδίας κι ἔσπευσαν στον τάφο να λατρέψουν το Σωτήρα τους. Κι εκεί πρώτες από τους Αγγέλους πληροφορήθηκαν την ἔγερση του Ιησού.

Νίκη της πίστεως μπορούμε να χαρακτηρίσουμε την προηγούμενη Κυριακή κατά την οποία ο «ἀπίστος» Θωμάς διακήρυξε και ομολόγησε τον Κύριο και Θεό του. Για τη σωτηρία μας όμως δεν φτάνει μόνο η πίστη. Απαραίτητη είναι η αγία ζωή. Δεν αρκεί να πιστεύει και να ομολογεί ο πιστός το Χριστό. Πρέπει να ζει την πίστη του, να βιώνει την ευσέβειά του. Η σημερινή Κυριακή αυτό ακριβώς μας υπογραμμίζει. Οι Μυροφόρες μας περιγράφουν τα γνωρίσματα της γνήσιας θρησκευτικότητας, που είναι η αγάπη προς το Θεό και η υποταγή στο θέλημά Του. Από γνήσια αγάπη υπερνικούν όλα τα εμπόδια, τον εσωτερικό τους φόβο, την κουστωδία, το λίθο του μνήματος και φτάνουν στο κενό μνημείο, όπου αμείβονται με το χαρμόσυνο ἄγγελμα της Αναστάσεως και την εμφάνιση του νικητή του θανάτου Χριστού. Υποτάσσουν ὅλες τις αισθήσεις τους στη δύναμη της αγάπης. Με μύρα και δάκρυα ραίνουν το ζωδόχο τάφο. Μπροστά τους βλέπουν μόνο το αγαπημένο πρόσωπο του Χριστού. Ζουν το Σιαυρό Του. Συμμετέχουν στο θάνατο Του. Συμπάσχουν με το πάθος Του. Από το Γολγοθά περνούν στην Ανάσταση. Από τα δάκρυα στη χαρά. Από το θρήνο και τον οδυρμό, στο πανηγύρι. Από τον τρόμο στην ἔκσταση. Από το «οἶμοι γλυκύτατε Ιησού» στο «Ἀνέστη ὁ Κύριος». Ἐτσι αναγορεύονται πρώτες ευαγγελίστριες της Αναστάσεως και υποδειγματικές διδάσκαλοι της ὀρθοδόξου και γνήσιας ευσέβειας.

Στην πράξη η θρησκευτικότητα του πιστού εκδηλώνεται με την ευσέβεια η ἔννοια της οποίας περιλαμβάνει ὅλα τα εσωτερικά και εξωτερικά γνωρίσματα της βαθιάς και γνήσιας θρησκευτικότητας. Η γνήσια ευσέβεια ἢ ευλάβεια βιώνεται μόνο μέσα στην Εκκλησία, στην οποία ο πιστός συναντά κι ἐνώνεται με το πρόσωπο της Ιησού Χριστού. Η Εκκλησία είναι το ἐπί της γης ἔργο του Ιησού και μόνο μέσα στην Εκκλησία αποπερατώνεται και ολοκληρώνεται η θεία Οικονομία. Με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος πραγματοποιείται ο

αγιασμός κάθε πιστού και αποκαλύπτεται ο δρόμος της χριστιανικής ευσεβείας. Η ευλάβεια δεν αποκτάται ύστερα από μια ορισμένη εκπαίδευση, ούτε περιορίζεται στο δόγμα ή στην ηθική. Είναι ζωή, στην οποία τότε μόνο μπορούμε να συμμετάσχουμε, αν γεννηθούμε από την πηγή της ζωής. Η ευσεβεία δεν είναι σύνολο γνώσεων, ούτε εκτέλεση ηθικών παραγγελμάτων και κανόνων· είναι ζωή «εν Χριστώ» όπως παραδίδεται και διδάσκεται μέσα στην Εκκλησία. Έξω από την Εκκλησία δεν υπάρχει ευσεβεία, γιατί η ευσεβεία δεν είναι δυνατό να υπάρξει έξω από το πρόσωπο του Θεανθρώπου, δηλαδή έξω από τη μυστηριακή με Αυτόν κοινωνία. Ευσεβής είναι εκείνος, που ζει καθημερινά το Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού. Εκείνος που αποσβήνει τα πάθη της ψυχής του με τη δρόσο του Αγίου Πνεύματος και με τα δάκρυα της μετάνοιας. Εκείνος, που ζώντας το μυστήριο της αγάπης του Θεού διακηρύττει: «Η ζωή εφανερώθη και εωράκαμεν και μαρτυρούμεν και απαγγέλλομεν υμίν την αιώνιον, ήτις ην προς τον Πατέρα και εφανερώθη ημίν» (Α' Ιωάννου α' 2).

Η γνήσια ευσεβεία υπάρχει στην παράδοση της Εκκλησίας, στην κοινή Εκκλησιαστική ζωή. Η παράδοση είναι η εικόνα της παγκόσμιας φύσεως της Εκκλησίας. Η παράδοση αυτή ούτε γράφεται, ούτε φυλάσσεται από μερικά πρόσωπα, από ορισμένους Επισκόπους ή θεολόγους, αλλά από το Πνεύμα του Θεού που ζει μέσα στην Εκκλησιαστική κοινωνία. Και ακόμη η ευσεβεία δεν διδάσκεται σε κανένα σχολείο, αλλά μέσα στο ναό όπου τελείται η Θεία Λειτουργία και λατρεύεται νύκτα και μέρα ο Θεός. Εκεί γίνεται εμπειρική και συγκεκριμένη.

Στις λέξεις «μύρα και δάκρυα» που χρησιμοποιεί η υμνολογία για να περιγράψει την ευσεβεία των Μυροφόρων ανακεφαλαιώνονται τα βιώματα της ορθοδόξου ευσεβείας. Μύρα είναι τα αγαθά έργα, οι πράξεις της αγάπης προς το Θεό και τον άνθρωπο. Δάκρυα είναι η καθημερινή συναίσθηση της ταπεινότητας και της αδυναμίας του ανθρώπου και η εκζήτηση του θείου ελέους. Οι Μυροφόρες «έρραναν μύρα μετά δακρύων και επλήσθη χαράς το στόμα αυτών εν των λέγειν Ανέστη ο Κύριος» (Στιχ. Αναστάσιμο β' ήχου.).

Τα δάκρυα της μετάνοιας και η ευωδία των έργων της αγάπης είναι τα κύρια γνωρίσματα της γνήσιας ευσεβείας σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής με την οποία έρχεται στην ψυχή η χαρά της ελπίδας και η αγαλλίαση της Αναστάσεως.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πραξ. θ' 32 - 42

Ευαγγέλιον: Ιωαν. ε' 1 - 15

22 Μαΐου 2016

**«Κύριε, άνθρωπου ουκ έχω, ίνα όταν ταραχθή το ύδωρ,
βάλη με εις κολυμβήθραν» (Ιωάν. ε', 7)**

Τριάντα οκτώ χρόνια παράλυτος. Τριάντα οκτώ χρόνια δίπλα στην κολυμβήθρα. Πλήθος μεγάλο στριμωχνόταν γύρω, περιμένοντας τη στιγμή της αναταραχής του νερού να μπει και να θεραπευτεί. Μάταια περίμενε να βρεθεί κάποιος να τον βοηθήσει να μπει μέσα στην κολυμβήθρα και να θεραπευτεί. Δύσκολο για μας, αγαπητοί μου αδελφοί, να αντιληφθούμε τη σκηνή εκείνη. Τη θεία εκείνη στιγμή της αναταραχής του νερού, που με την βοήθεια του Θεού και την πίστη των ανθρώπων συνετελείτο το θαύμα της θεραπείας. Οι πιο πολλοί δεν μπορούσαν με τις δυνάμεις που διέθεταν, να προσεγγίσουν και να θεραπευτούν. Έπρεπε να έχουν κάποιον να τους βοηθήσει. Κάποιον που θα έπρεπε να βρίσκεται σαν να πούμε, σε επιφυλακή. Και φυσικά αυτό ήταν σχεδόν αδύνατο για τους περισσότερους. Και ενώ για τριάντα ολόκληρα χρόνια η ανθρώπινη βοήθεια δεν φάνηκε, απευθύνεται ο παραλυτος στον Κύριο.

Δεν χρειάστηκε να κινηθεί το νερό της κολυμβήθρας. Δεν χρειάστηκε να βρεθεί κάποιος να τον σηκώσει και να τον βάλει μέσα στην κολυμβήθρα. Η πίστη του παράλυτου στη δύναμη του Χριστού και ο λόγος του Κυρίου : *«άρου τον κράβατόν σου και περιπάτει»*, ήταν αρκετά. Το θαύμα συνετελέσθη.

Ο δυστυχής παράλυτος, απευθύνθηκε στον Κύριο, φανερώνοντας το μεγάλο του παράπονο. *«Κύριε, άνθρωπου ουκ έχω»*. Όταν ταραχθεί το νερό δεν έχω κάποιον να με σηκώσει και να με βάλει στην κολυμβήθρα.

Και ο μεν παράλυτος, αγαπητοί μου αδελφοί, με την φανερή αδυναμία του, αλλά με την βοήθεια του Κυρίου και την αποδεδειγμένη πίστη του, θεραπεύτηκε. Υπάρχουν ωστόσο πολλοί, και όχι μόνο με φανερές αδυναμίες και ασθένειες, που δεν μπορούν να βρουν τρόπο θεραπείας. Υπάρχουν προβληματικές καταστάσεις που δεν εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του γιατρού, που έχουν και αυτές ανάγκη θεραπείας. Ποικίλοι είναι οι λόγοι που περιορίζουν την δυνατότητα θεραπείας, των διαφόρων αυτών προβληματικών καταστάσεων ή ασθενειών. Αυτό όμως που πρέπει να σημειώσουμε με έμφαση, γνωστό άλλωστε σε όλους μας, είναι η αδιαφορία των ανθρώπων. Η αδιαφορία των συνανθρώπων μας, που δεν γυρίζουν να ρίξουν μια ματιά στο πάσχοντα. Να δούμε και να πλησιάσουμε τον άνθρωπο που ζει δίπλα μας, ακόμη στο ίδιο μας το σπίτι, κάποτε. Πολλές φορές αρκεί ένας απλός λόγος, με φανερό όμως το ενδιαφέρον μας. Ένα ερώτημα τουλάχιστον, για να πληροφορηθούμε με ειλικρίνεια το πρόβλημα. Μια απάντηση γεμάτη ενδιαφέρον και αγάπη, μπορεί να ικανοποιήσουν τον άνθρωπο που υποφέρει. Να τον ανακουφίσουν. Να του δώσουν τη δύναμη, να αντιμετωπίσει μόνος του, πλέον τις δύσκολες καταστάσεις. *«Άνθρωπου ούκ έχω»*, παραπονείται ο παράλυτος. Χαρακτηρίζουμε κάποιους ότι διαθέτουν «ανθρωπιά». Και σημαίνει αυτό, εντιμότητα, ενδιαφέρον, ίσως ακόμη και καλοσύνη και αγάπη. Είναι αυτά που

μπορεί να διαθέτει ο χριστιανός για τον πλησίον του. Το σκεφτόμαστε κάποτε; Το βλέπουμε, αγαπητοί μου αδελφοί, σαν καθήκον αγάπης για τον διπλανό μας, που ο Χριστός θυσιάστηκε; Το τηρούμε απλώς και αδιάφορα, όπως κάθε εντολή, ή περισσότερο από πραγματικό ενδιαφέρον, από αγάπη;

Ο σύγχρονος κόσμος, στην πλειοψηφία του, χαρακτηρίζεται για τον έντονο ατομικισμό και την αδιαφορία. Είναι γενικό τα παράπονο, που εκφράζει χαρακτηριστικά στη σημερινή ευαγγελική περικοπή ο παράλυτος. Τον εαυτούλη μας φροντίζουμε. Τα συμφέροντά μας επιζητούμε. Αδιαφορούμε για τους άλλους, ακόμη και για τους δικούς μας, την οικογένειά μας. Ευτυχώς όμως βλέπουμε και στις μέρες μας αξιόλογα και φωτεινά παραδείγματα χριστιανικού ανθρωπισμού. Βλέπουμε πολλούς να μετατρέπουν την βαθιά και ανθρώπινη λύπη για τους δυστυχημένους, σε έργα αγαθοποιίας. Και σαν χριστιανοί νοιώθουμε δικαιωμένοι. Στο μέτρο του δυνατού, πρόσφυγες και μετανάστες, και μάλιστα αλλόθρησκοι, που πλημμυρίζουν πόλεις και χωριά, βρίσκουν «άνθρωπο» συμπαραστάτη και βοηθό, στην ώρα της μεγάλης τους ανάγκης.

Το τελευταίο, δηλαδή η χωρίς διάκριση παροχή βοήθειας και συμπαραστάσης, σε αλλόθρησκους και εχθρούς ακόμη, δεν είναι μια απλή κοινωνική βοήθεια και καθήκον, αλλά χριστιανική πράξη αγάπης. Κάτι άλλο που παρατήρησα, αγαπητοί μου, και το θεωρώ σημαντικό, είναι τα τριάντα οκτώ χρόνια. Μην αναβάλουμε τις πράξεις αγάπης. Και αυτός που έχει ανάγκη πρέπει να εξυπηρετηθεί, αλλά και εμείς δεν ξέρουμε αν αύριο θα υπάρχουμε, αν μπορούμε κι αν έχουμε την ευκαιρία να κάνουμε μια αγαθοεργία.

Κι ας μη λησμονούμε, ότι είμαστε αποδέκτες καθημερινά των πλούσιων δωρεών, παροχών του Θεού, ακόμη κι αυτές που δεν ζητούμε. Και φυσικά και εμείς οφείλουμε, με όσες δυνάμεις έχουμε, να προσφέρουμε. Από τον Κύριο μας περιμένουμε όλοι την βοήθειά του, τη στιγμή που δεν υπάρχει κανένας συμπαραστάτης δίπλα μας, στη δύσκολη ώρα. Γιατί Εκείνος γνωρίζει τι έχουμε ανάγκη και τότε πρέπει να την ικανοποιήσει. Το δικό μας το καθήκον είναι πολύ πιο απλό! Ας μη το λησμονούμε!!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. δ' 5-42

29 Μαΐου 2016

«Ει ήδεεις την δωρεάν του Θεού, και τις εστίν ο λαλών σοι δός μοι πειν, συ αν ήτησας αυτόν, και έδωκεν αν σοι ύδωρ ζων» (Ιωάν. δ' 10)

Οι Σαμαρείτες ήταν ένα κομμάτι του λαού της Παλαιστίνης που δεν εθεωρούνταν από τους Ιουδαίους ως γνήσιοι Ισραηλίτες λόγω των μεικτών γάμων με τους Ασσυρίους, αλλά και λόγω της ανέγερσης ναού, εκτός των Ιεροσολύμων για τη λατρεία του Θεού, στο όρος Γαριζείν. Κατά τους Ιουδαίους, αφού οι Σαμαρείτες δεν εθεωρούντο ως γνήσιοι Ιουδαίοι, τότε δεν εδικαιούντο της σωτηρίας που θα πρόσφερε ο Μεσσίας.

Αυτή την αντίληψη διέψευσε ο Ιησούς, τόσο μέσα από τα θαύματα του, όσο και μέσα από τη διδασκαλία του, μεταφέροντας το μήνυμα ότι είναι ο σωτήρας όλων των ανθρώπων, άρα και των Σαμαρειτών. Όταν δε ο Ιησούς τους είχε ελέγξει γιατί οι ίδιοι οι Ιουδαίοι αρνήθηκαν να τον δεχθούν ως «Υιό του Ανθρώπου» και απεσταλμένο του Θεού Πατέρα, αυτοί τόλμησαν και του είπαν: «καλά δεν το λέμε εμείς πως είσαι Σαμαρείτης και δαιμονισμένος»; (Ιωάν. η' 48).

Η απάντηση του Ιησού είναι αποστομωτική: «Εγώ δεν είμαι δαιμονισμένος, αλλά με ό,τι κάνω τιμώ τον Πατέρα μου, ενώ εσείς με περιφρονείτε, αυτοί όμως του είπαν ότι «τώρα είμαστε βέβαιοι πως είσαι δαιμονισμένος» (Ιωάν. η' 52). Ο Ιησούς όμως δεν περιορίστηκε στην πιο πάνω απάντηση, αλλά τους απέδειξε ότι οι Σαμαρείτες, τους οποίους υποτιμούν, είναι κατά πολύ ανώτεροι από τους ίδιους και ότι είναι άξιοι σωτηρίας.

Κατά την θεραπεία των δέκα λεπρών ο ένας ήταν Σαμαρείτης και ήταν ο μόνος που αισθάνθηκε την ανάγκη να επιστρέψει και να τον ευχαριστήσει. Αντίθετα οι Ιουδαίοι, εννέα στο αριθμό, φάνηκαν ακάριστοι. Επίσης μέσα από την παραβολή του καλού Σαμαρείτη τους απέδειξε και με τη δική τους μάλιστα παραδοχή, ότι ο Σαμαρείτης συμπεριφέρθηκε καλύτερα τόσο από τον ιερέα όσο και από τον Λευίτη που όχι μόνο ήταν Ιουδαίοι, αλλά και από καθήκον όφειλαν να βοηθήσουν τον ομοεθνή τους που τραυματίστηκε από τους ληστές.

Η σημαντικότερη όμως απάντηση δίνεται στους Ιουδαίους μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Ο Ιησούς όχι μόνο συνομιλεί με γυναίκα και μάλιστα, σε αντίθεση με τα δεδομένα της εποχής, αλλά αυτή η γυναίκα τυχάνει να είναι όχι μόνο Σαμαρείτισσα, αλλά και πολύ αμαρτωλή. Μια αμαρτωλή όμως που περιμένει τον Μεσσία και όταν τον γνωρίζει τον ακολουθεί, ενώ οι ίδιοι όταν τον γνώρισαν όχι μόνο τον αποστράφηκαν, αλλά και τον καταδίκασαν σε θάνατο!

Μέσα από τη συνομιλία του Ιησού με τη Σαμαρείτισσα έχουμε πρωτόγνωρες στιγμές. Ο Ιησούς αποδέχεται τον αμαρτωλό άνθρωπο, έστω κι αν είναι αλλογενής, τον βγάζει από την περιθωριοποίηση και τον παραγκωνισμό και τον καθιστά ικανό, όχι μόνο να συνομιλεί με το Θεό, αλλά και να του αποκαλύπτονται ύψιστες αλήθειες της πίστεως όπως: Ότι ο Θεός είναι Πνεύμα και ως Πνεύμα ευρίσκεται παντού. Άρα και η λατρεία του Θεού θα μπορεί να γίνεται οπουδήποτε, αρκεί να είναι λατρεία πνευματική. Με τον τρόπο αυτό αλλάζουν τα δεδομένα, τόσο των Ιουδαίων όσο και των Σαμαρειτών, που πίστευαν αντίστοιχα,

ότι ο Θεός ευρίσκεται και άρα πρέπει να λατρεύεται στο Ναό των Ιεροσολύμων και στο όρος Γαριζείν.

Όμως, πέραν από την αποκάλυψη των ύψιστων αληθειών περί του θεού και της λατρίας του, σήμερα αυτοαποκαλύπτεται, λέγοντας ότι είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας. Αποκαλύπτεται όμως και το πνευματικό βάθος της Σαμαρείτισσας η οποία είπε: «Ξέρω ότι θα έρθει ο Μεσσίας, δηλαδή ο Χριστός. Όταν έρθει εκείνος, θα μας τα εξηγήσει όλα». Μέσα από την προσδοκία ότι έρχεται ο Χριστός αλλά και ότι Αυτός «αναγγέλει ημίν πάντα», φαίνεται ότι Σαμαρείτισσα διακατέχεται όχι μόνον από τον πόθον του ερχομού του Μεσσία, του Λυτρωτή, αλλά και εκφράζει την απόλυτη πίστη ότι και ο Μεσσίας θα έρθει και όλη την αλήθεια θα την αποκαλύψει «ημίν» σε μας. Άρα οι Ιουδαίοι μπορεί να τους θεωρούσαν «αλλογενείς» και ανάξιους σωτηρίας, αυτοί όμως αν και αμαρτωλοί θα τύχουν σωτηρίας και ότι ο Μεσσίας, Λυτρωτής θα έρθει και γι' αυτούς.

Μπροστά στο μεγαλείο της πίστης της Σαμαρείτισσας αποκαλύπτεται ο Χριστός λέγοντας της «Εγώ ειμί ο λαλών σοι». Με τον τρόπο αυτό ετόνισε στη Σαμαρείτισσα και τονίζει και σε μας ότι, όταν με πραγματικό πόθο αναζητούμε τον Ιησού, Αυτός βρίσκεται κοντά μας περισσότερο από 'τι φανταζόμαστε. Συνομιλεί μαζί μας. Δεν μας αποστρέφεται αν και είμαστε αμαρτωλοί. Αντίθετα χρησιμοποιεί την αμαρτωλότητα μας σαν όχημα που θα μας οδηγήσει στη σωτηρία. Μας αποκαλύπτει την αμαρτωλότητα μας, αλλά την ίδια στιγμή μας απλώνει το χέρι για να μας βγάλει από το βάλτο της αμαρτίας.

Άλλοτε σμιλεύοντας τη σκληρή πέτρα της αμαρτίας μας και άλλοτε ρίχνοντας φως στο νερό του πηγαδιού της αμαρτίας μας, μας δίνει τη δυνατότητα, είτε να αισθανθούμε, είτε να δούμε με καθαρότητα σαν σε καθρέφτη την αμαρτωλότητα του εαυτού μας. Ο «προβολέας» της Χάριτος του θεού δε σταματά μόνο στην αποκάλυψη. Παρά την ασχήμια που αντικρίζουμε δεν μας αφήνει να απογοητευτούμε. Αντίθετα, με τον «κουβά» της μετάνοιας μας βοηθά να αντιλήσουμε από το πηγάδι της ψυχής μας όλη την ακαθαρσία που λέρωνει και μολύνει την ψυχή μας. Με τον τρόπο αυτό τα λερωμένα από τη στασιμότητα νερά της αμαρτίας θα καθαρίζουν σιγά – σιγά και θα αντικαθίστανται με την πηγή της χάριτος του Θεού, όπου μέσα μας πια, όπως είπε σήμερα ο Ιησούς «θ' αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας». Τότε κι εμείς, όπως σήμερα η Σαμαρείτισσα θα του πούμε: «Κύριε, δώσ' μου αυτό το νερό για να μη διψάω». Αυτό δεν θα μας το αρνηθεί. Θα μας ζητήσει μόνο να του προσφέρουμε τις αμαρτίες μας.

Άδελφοί μου, ας αφήσουμε τη «στάμνα» των αμαρτιών μας, όπως έκανε σήμερα και η Σαμαρείτισσα. Ας την μιμηθούμε και σαν κήρυκες του Ευαγγελίου, είτε μέσα από τη διδασκαλία, είτε μέσα από την όλη ζωή και συμπεριφορά μας. Ας γίνουμε κι εμείς φωτεινοί, όπως Φωτεινή έγινε και η ίδια η Σαμαρείτισσα, τόσο στο οικογενειακό όσο και στο κοινωνικό μας περιβάλλον. Με τον τρόπο αυτό θα επιβεβαιώσουμε ότι γίναμε όχι μόνο γνώστες της δωρεάς του Θεού, αλλά και αποδέκτες αυτής της δωρεάς η οποία μας προσφέρεται δια του Ιησού Χριστού. Ακόμα θα πιστέψουμε ότι ο Ιησούς Χριστός ενσαρκώνοντας την αγάπη του Θεού, χωρίς διάκριση σε όλους τους λαούς και όλους τους ανθρώπους, σε άντρες και γυναίκες, θα προσφέρει και σε μας το «νερό» που θα γίνει μέσα μας «πηγή ύδατος αλλομένου εις ζωήν αιώνιον». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πράξ. στ' 16 – 34

Ευαγγέλιο: Ιωάν. θ' 1 – 38

5 Ιουνίου 2016

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Το φως είναι από τις μεγαλύτερες ευεργεσίες του Θεού προς τον άνθρωπο. Η δημιουργική προσταγή του Θεού «γενηθήτω φως» έφερε σε τάξη τη δημιουργία κι έδωσε τις προϋποθέσεις, τόσο για τη φυσική ζωή, όσο και για τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Και πράγματι! Χωρίς φως δεν μπορεί να υπάρξει ζωή, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει φωτοσύνθεση, ούτε και, επομένως, οξυγόνο. Μα, έστω κι αν υπήρχε οξυγόνο με άλλο τρόπο, χωρίς το φως δεν θα μπορούσαν να γραφούν και να διαβαστούν βιβλία, δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν σχολεία και πανεπιστήμια, δεν θα μπορούσε να υπάρξει πνευματική ζωή.

Ως εκ τούτου η όραση θεωρήθηκε ως ανεκτίμητος θησαυρός για τον άνθρωπο. Μπορεί μ' αυτήν ο άνθρωπος όχι απλώς να απολαμβάνει τη θέα του κόσμου τούτου, αλλά και να εργάζεται και να δημιουργεί. Αντίθετα η στέρηση της θεωρήθηκε ανέκαθεν μια μεγάλη έλλειψη για τον άνθρωπο. Γι' αυτό κι όσοι είχαν στερηθεί το φως τους ετύγχαναν πάντοτε της συμπάθειας των άλλων ανθρώπων. Όπως ακριβώς συνέβη και με τον εκ γενετής τυφλό της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Αυτός δεν προκαλεί μόνο τη συμπάθεια των ανθρώπων που τον ελεούν, αλλά και των Αποστόλων, που προβληματίζονται για το ποιος φταίει για να γεννηθεί τυφλός.

Όσο κι αν η τύφλωση είναι μια σοβαρή έλλειψη, που προκαλεί μεγάλη θλίψη στον άνθρωπο, αυτή εντάσσεται μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του καθενός μας. Κάποιοι συναντούν στη ζωή τους φτώχεια, άλλοι ανιάτες ασθένειες, άλλοι πολλά άλλα. Ως παιδαγωγία από τον Θεό, μερικοί συναντούν την τύφλωση. Δεν είναι όμως τούτο το μεγαλύτερο κακό. Για έναν πιστό τούτο δεν θεωρείται καν κακό. Κακό, και μάλιστα μέγιστο κακό, είναι η ψυχική τύφλωση. Το να είναι κανείς ψυχικά τυφλός, «σκοτεινός περί το φως» του Χριστού. Λέει χαρακτηριστικά ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος: «Εάν το σώμα τυφλωθή υπό της ψυχής κινείται. Η ψυχή δε τυφλωθείσα, ποίαν κίνησιν ευρήσει;»

Ο Χριστός, κατά την επίγεια παρουσία του, χρησιμοποίησε τους όρους «φως» και «σκότος» με αυτή την μεταφορική έννοια. Πριν τη σημερινή θεραπεία διακήρυξε: «Όταν εν τω κόσμω ω, φως ειμί του κόσμου», εννοώντας το πνευματικό φως, αυτό που σχετίζεται με τους ψυχικούς οφθαλμούς. Και σ' άλλη περίπτωση διαβεβαιώνει: «Ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήση εν τη σκοτία αλλ' έξει το φως της ζωής». Κι αλλού, πάλιν, αποκάλυψε το σκοπό της έλευσής του στον κόσμο: «Εγώ φως εις τον κόσμον ελήλυθα, ίνα πας ο πιστεύων εις εμέ εν τη σκοτία μη μείνη». Ηλθα, λέει ο Χριστός, για να φέρω τον θείο φωτισμό, ώστε κάθε ένας, που θα πιστεύει σ' εμένα, να μην παραμείνει στο σκοτάδι του σατανά.

Ο Προφήτης Ησαΐας μιλώντας για τον Μεσσία λέει ότι έργο Του θα ήταν «κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεσιν και τυφλοίς ανάβλεψιν», δηλ να κηρύξει στους αιχμαλώτους απελευθέρωση και στους τυφλούς ανάβλεψη. Η ανάβλεψη θα παρέχεται διά του κηρύγματος κι είναι πρόδηλο ότι αναφέρεται στη διάνοιξη των

ψυχικῶν ὀφθαλμῶν. Καὶ ψες, στὸν εσπερινό, ἡ ὑμνολογία μας ἀνεφέρθη στὸν Χριστό ὡς «τὸ ἀνέσπερο φῶς, τὸ ἐπὶ τέλει τῶν αἰῶνων ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκὸς λάμπαν τῷ κόσμῳ καὶ μέχρις Ἄδου κατελθὼν καὶ τὸ ἐκείσε σκότος λύσαν». Εἶναι προφανές ὅτι τὸ φῶς, ποῦ διαλύει τὰ σκοτάδια τοῦ Ἄδου, δὲν εἶναι τὸ αἰσθητὸ φῶς ἀλλὰ τὸ θεϊκό.

Ὁ σημερινὸς τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἀπέκτησε με τὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ, πρῶτιστα τὸν θεῖο φωτισμό, ποῦ ἦταν καὶ μεγαλύτερη εὐεργεσία ἀπὸ τὴν σωματικὴ ὄραση. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν βλέπουμε νὰ υπερασπίζεται με πάθος τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ μπροστὰ στους Φαρισαίους. Εκκεῖνοι τὸν περιφρονοῦν σκαιότατα. Τοῦ λεν ξεδιάντροπα, ὅτι γεννήθηκε ὀλόκληρος μέσα στὴν ἀμαρτία κι ὅμως, ἐπιμένει στὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ: «Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν». Τὸν ἐβγαλαν ἔξω, κι ὅμως ἐπιμένει στὴς θέσεις του. Ἀποκορυφῶμα ἦταν ἡ ὁμολογία του στὴν ἐρώτηση τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. «Πιστεύω Κύριε. Καὶ προσεκύνησεν αὐτόν».

Τὶ ὠφέλησε τοὺς Φαρισαίους ἡ φυσικὴ ὄραση; Ἐβλεπαν καὶ τὸν Χριστό καὶ τὰ θαῦματά Του κι ὅμως ἀπιστοῦσαν. Ζητοῦσαν νὰ διαστρεβλώσουν κάθε τοῦ λόγου καὶ κάθε τοῦ ἐνέργεια. Ἐφαρμόστηκε ἔτσι στὸ πρόσωπό τους τὸ ψαλμικὸ «ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐκ ὄφονται». Ἐχουν μάτια ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ δουν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χαρακτηριστικὸ τῶν ἀνθρώπων με τὸν θεῖο φωτισμό εἶναι καὶ ἡ συμπάθεια κι ἡ ἀλληλεγγύη πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη. Κατανοοῦν πλήρως πῶς, ἀφοῦ ὅλοι εἴμαστε ἐνιαῖο σύνολο, ὡς μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι δυνατόν κάποιοι νὰ πάσχουν κι αὐτοὶ νὰ μένουν ἀδιάφοροι. Μπορεῖ ἡ σωματικὴ τύφλωση νὰ μὴν συνιστᾷ πνευματικὸ μειονέκτημα γιὰ τοὺς τυφλοὺς. Εἶναι ὅμως μιὰ ἀναπηρία, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ὁποίας ἀπαιτοῦνται αὐξημένες δαπάνες καὶ, ὡς ἐκ τούτου, χρειάζονται καὶ τὴ δική μας βοήθεια.

Καλοῦμαστε κι εμεῖς, σήμερα ποῦ διεξάγεται ὁ καθιερωμένος ἔρανος ὑπὲρ τῶν τυφλῶν, νὰ συνεισφέρουμε κατὰ τὴ δυνατότητά μας. Ὅσοι μποροῦν νὰ συνεισφέρουν πολλὰ, ας τὸ κάνουν. Ἐφαρμόζουν ἔτσι τὴ προτροπὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου: «τὸ ὑμῶν περισσεῦμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, ἵνα γένηται ἰσότης». Ὅσοι ἀδυνατοῦν, ας προσφέρουν τὸ «δίλεπτον τῆς χήρας». Ὁ Χριστὸς, ὡς γνωστὸν, ἐπαίνεσε τὴ μικρὴ αὐτὴ προσφορά περισσότερο ἀπὸ τὰ μεγάλα ποσὰ ἄλλων, γιὰτὶ δινόταν ἀπὸ τὸ ὑστέρημα.

Εἴμαστε σίγουροι ὅτι ὅλοι θα συμβάλετε με τὴν εἰσφορά σας, ὅσο μπορεῖτε, στὴν ἀπάμβλυνση τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς τῆς ομάδας τῶν συνανθρώπων μας. Εὐχομαι ὁ Θεὸς νὰ ἀνταποδώσει στὸν καθένα πολλαπλάσια τὴς εὐλογίας Του.

Μετ' εὐχῶν

† Ὁ Πάφου Γεώργιος

Σημείωση: Το ποσὸν ποῦ θα συγκεντρωθεῖ νὰ παραδοθεῖ, με εὐθύνη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Επιτροπῆς, ἐναντι ἀποδείξεως, στὴν Ἱερά Μητρόπολη Πάφου, ἢ στὴν Ἐπισκοπὴ Ἀρσινόης μέχρι τὸ Σάββατο 11 Ἰουνίου 2016, ἀπ' ὅπου θα σταλεῖ στὸν προορισμὸ του.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ (Των Αγίων Πατέρων)

Απόστολος: Πραξ. Κ' 16 – 18, 28 – 36

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ΙΖ' 1 – 13

12 Ιουνίου 2016

«Εγώ σε εδόξασα επί της γης» (Ιωάν. ιζ', 4)

Η Αγία μας Εκκλησία, αγαπητοί μου αδελφοί, τιμά σήμερα τους Θεοφόρους Πατέρες της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου, τους μεγάλους αυτούς ήρωες της πίστεώς μας, που αντιστάθηκαν στη φοβερή αίρεση του Αρειανισμού. Πολλοί από αυτούς είχαν πάνω τους νωπές ακόμα τις πληγές των μαρτυριών τους, από τους τελευταίους διωγμούς. Γι' αυτό και η Ορθόδοξη Εκκλησία, ευγνώμων για τη μεγάλη τους αυτή προσφορά, αφιέρωσε αυτή την Κυριακή στην ιερή μνήμη των τριακοσίων δεκαοκτώ αγίων εκείνων ανδρών, που προέβαλαν τα στήθη τους στην επιδρομή των λύκων του Αρειανισμού. Στην ατμόσφαιρα της γιορτής αυτής είναι ενταγμένο και το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα. Αποτελεί τούτο ένα τμήμα της λεγόμενης Αρχιερατικής Προσευχής του Κυρίου, της πλέον συγκλονιστικής προσευχής, που απευθύνθηκε ποτέ προς τον Ουρανό, από την επιφάνεια της γης. Και η προσευχή αυτή έχει επιλεγεί ακριβώς για να τονίσει το πνευματικό υπόβαθρο του αγώνα των Πατέρων αυτών για την αληθινή πίστη. Ο Μυστικός Δείπνος έχει πλέον τελειώσει. Ο προδότης έχει φύγει για να φέρει σε πέρας το καταθόνιο σχέδιό του. Ο Κύριος, με τους ένδεκα πλέον μαθητές Του, πορεύεται προς τη Γεσθημανή. Σε κάποιο σημείο της διαδρομής αυτής, γίνεται και η συγκλονιστική αυτή προσευχή, που θα λέγαμε ότι ήταν ένας απολογισμός της επίγειας ζωής Του. «Εγώ εφανέρωσα τη δόξα Σου πάνω στη γη», μας λει ο Κύριος, «αφού ολοκλήρωσα το έργο που μου ανάθεσες να κάμω». Οι λόγοι αυτοί, μας δίνουν σήμερα την αφορμή να δούμε πως Εκείνος εδόξασε τον Πατέρα Του και πως κι εμείς μπορούμε να Τον μιμηθούμε.

Δεν υπάρχει, πράγματι, ιερότερη αποστολή και υψηλότερο έργο, από το να γινόμαστε αφορμή, για να δοξάζεται ο υπερύμνητος Κύριος. Το τιμητικότερο αυτό έργο το επετέλεσε πλήρως και τελειώς ο Θεάνθρωπος Κύριος, όταν εξούσε στη γη. Ζωή αγία και αναμάρτητη, που από την αρχή μέχρι το τέλος της, ήταν μια διαρκής δοξολογία του Ουράνιου Πατέρα Του. Γι' αυτό και πάντοτε μιλούσε στους ανθρώπους για τον Πατέρα Του. Τους φανέρωσε το θέλημά Του και τους εδίδασκε διαρκώς για να γνωρίσουν περισσότεροι άνθρωποι καλύτερα και τελειότερα τις εντολές Του και τη θαυμαστή αγάπη Του. Μετά από κάθε θαύμα τα πλήθη γεμάτα δέος και θαυμασμό εδόξαζαν τον Θεό. (Λουκ. Ε' 26, Ζ' 16). Ο Κύριος, όμως, εδόξασε κυρίως και προ πάντων τον Ουράνιο Πατέρα Του, με τη μέχρι του σταυρικού θανάτου υπακοή στο θέλημά Του. Και ο Σταυρός, όπου συνειρίβη το κράτος και η δύναμη του Διαβόλου, είναι ο θρίαμβος και η δόξα του Κυρίου. Στο Σταυρό είναι που κατατροπώθηκε ο Εωσφόρος, που θέλησε να προσβάλει τη δόξα του Θεού.

Ο Κύριος, λοιπόν, με την αναμάρτητη και αγία ζωή Του, που προκαλούσε θαυμασμό και με την σταυρική Του θυσία, εδόξασε τον Ουράνιο Πατέρα Του. «Ήρθε τώρα η ώρα να φανερωθεί η δόξα του Υιού του ανθρώπου και ο Θεός να δοξασθεί εξ αιτίας Του», μας λει ο ίδιος ο Κύριος. Και συνεχίζει: «Κι αν ο Θεός δοξασθεί δι Αυτού, τότε κι ο Θεός θα Τον δοξάσει κοντά Του, κι' αυτό μάλιστα θα γίνει πολύ γρήγορα» (Ιωάν. ΙΓ' 31 – 32). Αυτό το τέλειο παράδειγμά Του, το

μιμήθηκαν από τότε όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας, που με την αγία ζωή τους εδόξασαν τον Θεό και Τον δοξάζουν και τώρα στους ουρανούς, ασιγήτως, θριαμβευτές μαζί με τους Αγγέλους. Στα ίχνη εκείνων, θα πρέπει να βαδίζουμε κι εμείς. Γι' αυτό και καλούμαστε να δοξάζουμε με έργα και λόγια και την όλη μας ζωή, τον Κύριο και Θεό μας. «Το Θεό να δοξάζετε με το σώμα σας και με το πνεύμα σας, που ανήκουν σ' Εκείνο» (Α' Κορ. ΣΤ' 20), μας παραγγέλλει ο απόστολος των Εθνών Παύλος. Τούτο σημαίνει ότι σώμα και ψυχή είναι δώρα δικά Του. Κι αν, επομένως, λειτουργούν και κινούνται σύμφωνα με το σκοπό που Εκείνος μας τα έπλασε και μας τα χάρισε, τότε δοξάζεται ο Δημιουργός και Θεός μας.

Γι' αυτό και η γλώσσα μας δεν πρέπει να λειο λόγοις απρεπείς και λόγους κατακρίσεως, αλλά να υμνολογεί τον Θεό, να παρηγορεί τον πονεμένο και να παρακινεί σε μετάνοια τον αμαρτωλό. Έπειτα τα χέρια δεν πρέπει να κινούνται για τη διάπραξη αδικιών και αμαρτιών. Και τέλος τα μάτια που πρέπει να αποφεύγουν κάθε άτοπο και αμαρτωλό και να δίνουν σημασία στο καλό παράδειγμα προς μίμηση, καθώς και σ' όλα τα θαυμάσια της δημιουργίας που μας περιβάλλουν. Έχουμε, επίσης, και τις πνευματικές μας δυνάμεις. Οι σκέψεις μας, οι λογισμοί μας, οι πόθοι και οι επιθυμίες μας, τα σκιρτήματα του νου και της καρδιάς μας δεν πρέπει να είναι αμαρτωλά, αλλά θεάρεστα, δίκαια, αγνά, σεμνά και εύφημα. Με λίγα λόγια δοξάζουμε τον Θεό, αν ακτινοβολεί και λάμπει γενικά στο περιβάλλον μας, το χριστιανικό μας παράδειγμα. «Οι άνθρωποι», μας λειο ο Κύριος, «όταν ανάψουν το λυχνάρι, δεν το βάζουν κάτω από το δοχείο, με το οποίο μετρούν το σιτάρι, αλλά το τοποθετούν στο λυχνοστάτη, για να φωτίζει όλους τους ανθρώπους του σπιτιού. Έτσι να λάμπει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξολογήσουν τον Ουράνιο Πατέρα Σας». (Ματθ. Ε' 15 – 16). Αν όσοι μας γνωρίζουν και μας βλέπουν ομολογούν ότι αληθινά είμαστε άνθρωποι του Θεού, τότε δοξάζεται Εκείνος. Γιατί με τα καλά μας έργα γινόμαστε αφορμή να σχολιάζεται ευμενώς η Ορθόδοξη πίστη μας και να δοξάζεται και ο Αρχηγός της πίστεώς μας, ο Ιησούς.

Όταν ο Κύριος έλεγε το «εγώ σε εδόξασα επί της γής», είχε όπως πάντοτε πολλή την παρρησία. Κανένας δεν μπορούσε να Τον διαψεύσει. Ήταν αναμάρτητος και εδόξαζε πάντοτε τον Πατέρα Του. Γι' αυτό και το παράδειγμά Του θα πρέπει να συγκινήσει τον καθένα μας και να μας παρακινήσει, ούτως ώστε, να μη περνά μέρα χωρίς να δοξάζουμε «ψυχή τε και σώματι τον Θεό μας». Η δοξολογία αυτή θα γεμίζει χαρά και ευφροσύνη την ύπαρξή μας και θα μας εξασφαλίζει και την μακαριότητα των ουρανών. Γιατί ο Κύριος υποσχέθηκε σε όσους δοξάζουν επί γης τον Θεό, ως βραβείο, την αιώνια δόξα.

Αδελφοί μου! Στην πρόσκαιρη αυτή ζωή, αξίζει να κάνουμε κι εμείς απολογισμό και έρευνα αν εκύλησε και κυλά η ζωή μας σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Κι επειδή δεν ξέρουμε πότε θα τελιώσει η ζωή μας, είναι πολύ ωφέλιμο, κατά διαστήματα και αρκετά συχνά, να εξετάζουμε τον εαυτό μας και να βλέπουμε αν πηγαίνει όπως το ζητά ο Κύριός μας. Αν πράγματι, δηλαδή, τα έργα και οι πράξεις μας είναι χριστιανικές. Ας ευχηθούμε, λοιπόν, να βρεθούμε κι εμείς μεταξύ αυτών που θα δοξάζονται αιώνια και θα δοξολογούν εκεί τον Θεό, ασιγήτως.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πραξ. β' 1-11

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ζ' 37-52, η' 12

19 Ιουνίου 2016

«Πεντηκοστήν εορτάζομεν και Πνεύματος επιδημίαν και προθεσμίαν επαγγελίας και ελπίδος συμπλήρωσιν»

Μέσα στα πιο πάνω λόγια συμπυκνώνει ο υμνωδός τα πολλαπλά νοήματα της σημερινής γιορτής της Πεντηκοστής όπως: την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, την εκπλήρωση των υποσχέσεων του Θεού προς τους ανθρώπους και τέλος την ολοκλήρωση των ελπιδοφόρων προσδοκιών του ανθρώπου. Το Πνεύμα το Άγιον το οποίο, πάλι κατά τον υμνωδό, «ην μεν αεί και έστι και έσται», δηλαδή υπήρχε πάντοτε, υπάρχει και θα υπάρχει, αν και «αποσύρεται» μετά την πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία, εντούτοις δεν εξαφανίζεται, αλλά δρα, κατά καιρούς επιλεκτικά μέσω των Προφητών. Γιατί, κατά τον Απόστολο Πέτρο: «Καμία προφητεία δεν προήλθε ποτέ από ανθρώπινο θέλημα, αλλά εμπνευσμένοι, από το Άγιο Πνευμα, αξιώθηκαν άγιοι άνθρωποι να μιλήσουν από μέρους του Θεού:» (Β' Πετρ. α', 21).

Αυτό, λοιπόν, το Άγιο Πνεύμα, που είναι το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος «το εκ του πατρός εκπορευόμενο τω συν Πατρί και Υιώ συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζώμενον τω λαλήσαν δια των Προφητών» από σήμερα μπαίνει στην ιστορία και αλλάζει ριζικά τη ζωή όχι μόνο των Μαθητών, αλλά και των ανθρώπων γενικότερα. Αν ο Μεσσίας ήταν η προσδοκία των ανθρώπων της Παλαιάς Διαθήκης, το Άγιο Πνεύμα ήταν η προσδοκία και ταυτόχρονα η εξαγγελία για τον ερχομό του, τόσο της Παλαιάς, όσο και της Καινής Διαθήκης.

Ο Απόστολος Πέτρος μιλώντας στο πλήθος, μετά την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, για τα θαύματα που έβλεπαν και άκουαν ότι αυτά ήταν εκπλήρωση των όσων είπε ο Θεός μέσω του προφήτη Ιωήλ (γ' 1-2)». Αυτό θα συμβεί στις έσχατες ημέρες, λέει ο θεός: Θα χαρίσω πλουσιοπάροχα το Πνεύμα μου σε κάθε άνθρωπο. Έτσι, οι γιοί σας και οι θυγατέρες σας θα κηρύξουν την αλήθεια οι νέοι σας θα δουν οράματα και οι γέροντες σας θα ονειρευτούν Θεϊκά όνειρα και σ' αυτούς που μου ανήκουν, άντρες και γυναίκες, θα χαρίσω, τις ημέρες εκείνες, πλουσιοπάροχα το Πνεύμα μου και αυτοί θα κηρύξουν την αλήθεια του Θεού» (Πραξ. β' 16-18).

Αλλά και ο Ιησούς, λίγο πριν την Ανάληψη στους ουραμούς θα προτρέψει τους μαθητές του να μην απομακρυνθούν από τα Ιεροσόλυμα αλλά να περιμένουν από τον Πατέρα για την εκπλήρωση της υπόσχεσης για την οποία τους είχε μιλήσει «ότι δηλαδή, ενώ ο Ιωάννης βάφτιζε με νερό, εσείς θα βαφτιστείτε σε λίγες μέρες με το Άγιο Πνεύμα» (Πράξ. α' 4-5).

Με τη συμπλήρωση, λοιπόν, πενήντα ημερών από το Πάσχα και την Ανάσταση του Ιησού, το Άγιο Πνεύμα έρχεται και μπαίνει δυναμικά στην ιστορία και στη ζωή των ανθρώπων. Σήμερα, με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος ιδρύεται η Εκκλησία, μέσω της οποίας θα συνεχιστεί το λυτρωτικό έργο του Ιησού, εξού και η σημερινή ημέρα χαρακτηρίζεται ως «Γενέθλια ημέρα της Εκκλησίας».

Από σήμερα, όμως, το Άγιο Πνεύμα δεν έρχεται μόνο μέσα στον κόσμο και μέσα στην Εκκλησία. Από σήμερα το Άγιο Πνεύμα έρχεται «επί πάσαν σάρκα».

Προσφέρεται πλουσιοπάροχα και μάλιστα χωρίς διάκριση, σε μικρούς και μεγάλους, σε άντρες και γυναίκες. Παράλληλα, καλλιεργεί μια προσωπική σχέση με τον καθένα ξεχωριστά με αποτέλεσμα η σωτηρία από γενική να μετατρέπεται σε προσωπική. Αυτή η προσωπική επαφή με το Άγιο Πνεύμα δίνει τη δυνατότητα στον κάθε άνθρωπο να ζει τη δική του πενητηκοστή και να απολαμβάνει τους καρπούς της που είναι σοφία, δύναμης και αγιασμός. Αυτή η προσωπική επαφή δημιουργεί παράλληλα και ορισμένες υποχρεώσεις. Για τούτο ο Απόστολος Παύλος υπενθυμίζει, αλλά και προτρέπει: «Μη λυπείτε με τη συμπεριφορά σας το Πνεύμα του Θεού το Άγιο, το οποίο αποτελεί τη σφραγίδα του Θεού πάνω σας, εγγύηση ότι θα έρθει η ημέρα της τελικής απολύτρωσης. Διώξτε μακριά σας κάθε δυσαρέσκεια, θυμό, οργή, κραυγή, κατηγορία, καθώς και κάθε άλλη κακότητα. Να φέρεστε μεταξύ σας με καλοσύνη κι ευσπλαχνία, και να συγχωρείτε ο ένας τον άλλο όπως κι ο Θεός σας συγχώρησε δια του Χριστού» (Εφεσ. δ' 30-32).

Πέρα για πέρα σαφής ο Απόστολος Παύλος. Ο άνθρωπος που δέχεται τη χάρη και το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος ξεπερνά ατέλειες και αδυναμίες και μέσα από τον τρόπο της καθημερινής ζωής του καθρεφτίζει και τον καρπό του Αγίου Πνεύματος που είναι «η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια» (Γλατ. Ε' 22-23).

Πολλές και σημαντικές οι πιο πάνω αρετές. Αρετές που η κάθε μια σαν κρίκοι αλυσίδας συναποτελούν τον «καρπό» του Αγίου Πνεύματος και που είναι ενιαίος αδιαίρετος και αδιάσπαστος. Ως εκ τούτου καμιά από τις πιο πάνω αρετές δεν μπορεί να υπάρξει από μόνη της ή και να εφαρμόζεται επιλεκτικά από μας.

Σήμερα, δυο χιλιάδες χρόνια μετά την ιστορική κάθοδο του Αγίου Πνεύματος πόσο άλλαξε ο κόσμος; Πόσο αλλάξαμε εμείς; Αν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι γίναμε και γινόμαστε καθημερινά δέκτες των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος, τότε πως ενεργούμε στη ζωή μας; Οι άνθρωποι της πρώτης εκείνης Πεντηκοστής άλλαξαν ριζικά τη ζωή τους. Όπως αισθητή ήταν η παρουσία του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, έτσι αισθητά ήταν και τα αποτελέσματα στη ζωή των Χριστιανών. Κατά τις Πράξεις των Αποστόλων «όλοι όσοι πίστεψαν είχαν μια καρδιά και μια ψυχή. Κανείς δε θεωρούσε ότι κάτι από τα υπάρχοντα του ήταν δικά του, αλλά όλα τα είχαν κοινά... Κι ο Θεός έδινε σε όλους πλούσια τη χάρη του. Δεν υπήρχε κανείς ανάμεσα τους που να στερείται τα απαραίτητα (Πραξ. δ' 32-34).

Γιατί, όσοι δέχθηκαν τη χάρη του Αγίου Πνεύματος πέρασαν από τα λόγια στα έργα «Γιατί, όσοι είχαν χωράφια ή σπίτια τα πουλούσαν κι έφερναν το αντίτιμο αυτών που πουλούσαν και το έθεταν στη διάθεση των Αποστόλων. Απ' αυτό δινόταν στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του». Πρωτοπόρος σ' αυτό το έργο της αγάπης ο δικός μας Απόστολος ο Βαρνάβας που οι Απόστολοι τον ονόμασαν έτσι, γιατί ήταν «ο άνθρωπος της παρηγορίας» (Πράξ. δ' 36).

Αδελφοί μου, ο Θεός από άκρα συγκατάβαση μπήκε στην ιστορία και έγινε άνθρωπος για να μας οδηγήσει στη Θέωση. Σήμερα και πάλι από συγκατάβαση το Άγιο Πνεύμα, έρχεται και σκηνώνει ανάμεσα μας. Ας το παρακαλέσουμε, λοιπόν, να σκηνώσει και μέσα μας. Το «έλθε και σκηνώσον εν ημίν» ας γίνει διακαής πόθος, αλλά και εφελτήριο για αντίστοιχη βελτίωση της όλης ζωής και συμπεριφοράς μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33 – ιβ' 2

Ευαγγέλιον: Ματθ. ι' 32 – 33, 37-38, ιθ' 27-30

26 Ιουνίου 2016

**«Ίδού ημεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.
Τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;» (Ματθ. ιθ' , 27)**

Το ερώτημα αυτό το απευθύνει ο Πέτρος εκ μέρους και των άλλων αποστόλων, ακόλουθων του Κυρίου. Ίδού εμείς αφήσαμε κάθε τι που μας συνέδεε με την προηγούμενη ζωή μας και σε ακολουθήσαμε. Ποια θα είναι η αμοιβή μας;

Πάντα είναι δύσκολη μια απόφαση, αγαπητοί μου αδελφοί, που θα μεταβάλει τη ζωή μας. Μένουμε στις συνήθειές μας, ακόμη κι όταν διαπιστώνουμε ότι δεν μας οδηγούν πουθενά. Φοβόμαστε την αλλαγή. Επιμένουμε ακόμη κι όταν φαίνεται ότι φτάνουμε σε μια πιθανή καταστροφή. Σκεφτείτε, από την άλλη πλευρά, τους απλοϊκούς ψαράδες, τους αποστόλους του Κυρίου. Ζούσαν απλά. Κάποτε είχαν πλούσια ψαριά κι άλλοτε λιγοστά ψάρια έβρισκαν στα δίκτυα τους. Μια απλή και μετρημένη ζωή περνούσαν με την οικογένειά τους και τα καθημερινά τους προβλήματα. Φυσικό λοιπόν ήταν το ερώτημά τους. Που πάμε;

Και η απάντηση του Κυρίου: Καθένας που άφησε σπίτια, αδέρφια, γονείς, γυναίκα και παιδιά και περιουσία, *«εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει»*.

Η αμοιβή σας θα είναι τεράστια, εκατό φορές περισσότερο από ό,τι θυσιάσατε. Και όχι μόνο αυτό. Το σημαντικότερο. Θα κληρονομήσετε την αιώνια ζωή στην βασιλεία των ουρανών.

Η αποδοχή της απάντησης του Κυρίου, απαιτούσε απόλυτη εμπιστοσύνη, πίστη, αγαπητοί μου αδελφοί. Απέδειξαν την απόλυτη προσήλωση τους στον Κύριο, οι Απόστολοι, στα τρία τουλάχιστον χρόνια που έζησαν μαζί Του και Τον ακολούθησαν. Το απέδειξαν και Χριστού. Έδωσαν τα πάντα για τη διάδοση της νέας θρησκείας. Άλλαξε τελείως η ζωή τους. Μετέδωσαν την ίδια προσήλωση στον Κύριο, με μάρτυρες και αγίους και σ' όλους τους πιστούς μέχρι τις ημέρες μας. Αυτούς τους ξεχωριστούς πιστούς τους Αγίους, τιμά και η Εκκλησία μας σήμερα. Είναι το νέφος των μαρτύρων που φωτίζει την Εκκλησία μας. Είναι αυτή η παρουσία τους και οι προσευχές τους που συμπαραστέκονται δίπλα μας και μας βοηθούν να απαλλαγούμε από τα δεσμά της καθημερινότητας και τις αμαρτωλές συνήθειές μας. Είναι αυτοί που δια των πρεσβειών αντιμετωπίζουμε τα προβλήματά μας, που ενώ είναι αναγκαία για τη διατήρηση της ζωής μας, δεν θα πρέπει να αποτελούν το κύριο και μοναδικό μας στόχο.

Όλα αυτά που μας δένουν, άνθρωποι και πράγματα, αγαπητοί μου, δεν θα πρέπει να εμποδίζουν την πνευματική μας σχέση με το θείο. Και φυσικά θα υπάρξουν πολλές περιπτώσεις που κάποια πολύ ευχάριστα αλλά ασυμβίβαστα με τις εντολές του Θεού, θα πρέπει να τα αρνηθούμε. Θα χρειαστεί κάποτε να περιορίσουμε ή και να διακόψουμε σχέσεις με ανθρώπους που δεν μας

βοηθούν στην πνευματική μας ζωή. Ή ακόμη θα εντάξουμε στον νέο αυτό τρόπο ζωής μας, την εξυπηρέτηση εκείνων που έχουν ανάγκη. Θα προσφέρουμε λίγο από τον χρόνο μας, ή θα αντιμετωπίσουμε τις υλικές τους ανάγκες. Χτίζουμε έτσι ένα νέο τρόπο ζωής. Μας διδάσκει το παράδειγμα της ζωής των Αγίων. Σ' αυτό μας καλεί όλους ο Χριστός. Ίσως δεν είναι εύκολο να πούμε, ότι είπε ο Πέτρος. *«Αφήκαμεν πάντα»*. Αυτό αποτελεί τον στόχο. Υπήρξε ο επιτυχημένος στόχος των Αγίων μαρτύρων, ηρώων της πίστεώς μας . Προσφέρεται όμως και σε μας, σαν ευκαιρία επιλογής με ανάλογες συνέπειες! *«Πολλοί δε έσονται πρώτοι έσχατοι και έσχατοι πρώτοι»*. Ένας αγώνας δρόμου προβάλλεται εμπρός μας. Σε όλους μας! Υπάρχει, ωστόσο, ο κίνδυνος κάποιοι να μείνουν πίσω, ενώ ξεκίνησαν καλά, και άλλοι που φαίνονταν να κινούνται με καθυστέρηση, να φτάσουν πρώτοι γιατί διατήρησαν σταθερή την αγωνιστική τους πορεία. Και πάλι δεν έχει τελικά σημασία, ποιος θα έρθει πρώτος. Ο σκοπός είναι να τερματίσουμε! Κι αυτό απαιτεί καθημερινό και σταθερό αγώνα, αγαπητοί μου. Να αφήνουμε τα βάρη που δυσκολεύουν την προσπάθειά μας, και ανάλαφροι να προχωρούμε για την επιτυχία του τελικού στόχου. Δεν είναι τόσο εύκολο να τα εγκαταλείψουμε όλα. Αλλά δεν θα σταματήσουμε την προσπάθεια. Και στις δύσκολες στιγμές, που θα βλέπουμε να μην πετυχαίνουμε το πρόγραμμα μας, θα ζητούμε τη βοήθεια του Κυρίου μας. Η ικανοποίηση θα είναι μεγάλη, όταν θα καταφέρουμε, όταν θα μπορούμε να πούμε και εμείς *«ηκολουθήσαμε σοι»*.

Σε ακολουθήσαμε, Κύριε. Ακολουθήσαμε τις εντολές, τις κάναμε πράξη στη ζωή μας. Και το ερώτημα: *«τι άρα έσαι ημίν;»*, δηλαδή τι κέρδος, τι συμφέρον έχουμε; Έχει σαφή την απάντησή του. Καλύπτει δυο επίπεδα. Το ένα είναι η αλλαγή της ζωής μας, στον σύγχρονο κόσμο. Το ξεκαθάρισμα των άχρηστων που κουβαλούσαμε και δυσκόλευαν την πορεία μας. Ανάλαφροι προχωρήσαμε. Νοιώσαμε τη χαρά της επιτυχίας στην πνευματική μας ζωή, κοντά στον ειρηνοποιό Κύριο μας. Προσφέραμε με χαρά, κάτι και στους γύρω μας, θυσιάζοντας τον χρόνο μας, υλικά αγαθά, δείχνοντας με ειλικρίνεια το ενδιαφέρον μας.

Το άλλο; Ο αγώνας κάποια στιγμή θα φτάσει στο τέρμα. Ο δρόμος πρέπει θα καλυφθεί. Με προσηλωμένο το βλέμμα μας στο τέρμα, προσδοκούμε να κερδίσουμε το στεφάνι της νίκης, που θα δεχτούμε από τον Κύριό μας, στην αιώνια βασιλεία Του. Είναι η υπόσχεση του Κυρίου, στον καθένα μας: *«εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει»*. Γένοιτο!

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/5	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εορτ. Αγάτης)	Κυ.	5/6	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Τε.	4/5	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εορτ.)	Τε.	29/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Πε.	5/5	ΑΜΑΡΓΕΤΗ (Εορτ.)	Τε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εορτ.)
Πα.	6/5	ΠΑΡΑΜΑΛΙ			
Πε.	6/5	ΚΟΛΩΝΗ (Εορτ.)			
Σα.	7/5	ΠΕΓΓΕΙΑ, Αγία Ματρώνα			
Κυ.	8/5	ΠΑΝΑΓΙΑ			
Τε.	11/5	ΑΣΠΡΟΓΙΑ (Εορτ.)			
Κυ.	15/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι			
Κυ	22/5	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή			
Κυ	29/5	ΤΙΜΗ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	1/5	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εορτ. Αγάτης)	Κυ.	5/6	ΔΟΡΑ
Δε.	2/5	ΛΑΡΝΑΚΑ	Πα.	10/6	ΜΕΣΟΓΗ (Εορτ.)
Τρ.	3/5	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ	Κυ.	12/6	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Πε.	5/5	ΤΙΜΗ	Τε.	29/6	ΑΡΓΑΚΑ
Κυ.	8/5	ΕΜΠΑ	Τε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εορτ.)
Πε.	12/5	ΔΡΟΥΣΙΑ			
Κυ.	15/5	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ			
Κυ	22/5	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ			
Κυ	29/5	ΠΩΜΟΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Δε.	2/5	ΜΕΣΑΝΑ, Άγιος Γεώργιος	Κυ.	5/6	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Τε.	4/5	ΓΙΟΛΟΥ, Απ. Μάρκος	Πα.	9/6	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγ. Νεκτάριος
Τε.	4/5	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ (Εορτ.)	Κυ.	12/6	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Πε.	5/5	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, Άγ. Εφραίμ	Κυ.	19/6	ΚΟΙΛΗ
Πα.	6/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Δε.	20/6	ΚΑΤΩ ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Κυ.	8/5	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Τε.	22/6	ΑΝΑΔΙΟΥ
Πε.	11/5	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Επιφάνιος	Κυ.	26/6	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Πε.	12/5	ΚΟΙΛΙΝΙΑ, Άγ. Επιφάνιος	Τε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
Κυ.	15/5	ΑΡΟΔΕΣ	Τε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εορτ.)
Κυ	22/5	ΛΥΣΟΣ	Πε.	30/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ, Άγ. Απόστολοι
Κυ	29/5	ΠΙΣΣΟΥΡΙ			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

8/5	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	5/6	ΜΑΝΔΡΙΑ
15/5	ΑΡΜΟΥ	12/6	ΚΟΥΚΛΙΑ
29/5	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	26/6	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

15/5	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ	5/6	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
22/5	ΜΕΣΟΓΗ	12/6	ΚΟΙΛΗ
29/5	ΣΙΜΟΥ	26/6	ΑΛΕΚΤΩΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

15/5	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	12/6	ΑΧΕΛΙΑ
29/5	ΛΕΜΠΑ	26/6	ΤΙΜΗ